

Ekuni Kaori: Momoko

(Fordította: Tóth J. Nikolett)

Hát igen, kedves olvasó. Micsoda gondban vagy! Látom, furdal a kíváncsiság. Ha azt mondják, ne leskelődj, te még inkább leskelődni akarsz: hiszen ilyen az emberi természet. Nincs igazam? Jaj ne, máris megizzasztottalak! Kérlek, nyugodj meg. Az a fickó nem fog kiszökni a szobából. Bárhogy is tűnjék, ő is csak hús-vér ember. A neve Tenrjú, és ebben a buddhista templomban szerzetes.

De nézzük csak, mi történt öt évvel ezelőtt! Egy kislány érkezett a templomba, gondozásba került hozzánk. A szülei meghaltak egy balesetben, nagynénje és nagybátyja, egyetlen életben maradt rokonai pedig épp külföldön dolgoztak. Még három hónap volt hátra visszatérésükig, ezért került a lány a templom gondozásába. Épp akkor múlt hétéves; vékony testalkatú, határozott kislány volt.

Abban az időben Tenrjú tizenkilenc volt, de már két éve, hogy felzarándokolt ide a hegyre és beállt szerzetesnek. Igazán lelkiismeretes volt. Eddig Ukesóban teljesített szolgálatot, aztán megparancsoltam neki, hogy viselje gondját Momokónak. Bár ő lett a gondviselője, Momoko az én szobámban aludt, Tenrjú pedig, akár a többiek, minden reggel és este szútrát kántált és meditált, valamint el kellett végeznie mindennapos teendőit a templom körül is, ezért igazából csak délben foglalkozott kicsit Momokóval.

Momoko hallgatag gyermek volt, alig nevetett, alig beszélt, ráadásul időnként meglepően felnőttiesen viselkedett, ezzel szöges ellentétben állt kislányos kinézete és bubifrizurája. Igazán különleges kislány volt. Kérlek, ne vágj ilyen meglepődött képet! Attól még, hogy hétéves valaki, nem kell bugyutának lennie.

Momoko tehát nagyon megkedvelte Tenrjút. Amikor kövek segítségével boltosat játszottak a folyosón vagy bújócskáztak a tatamis szobában, a lány sokszor elnevette magát a fiú előtt.

Egyik nap a tatamis szobából néztem, ahogy Momoko egy kabócát fog a kertben és Tenrjút kezdi nyaggatni vele. Derült júniusi reggel volt. „Még mindig kínozza szegényt”, gondoltam, amikor Tenrjú hirtelen kitepte a kabóca szárnyát, az állatot pedig letette a verandára, és mosolyogva figyelték, mihez kezd majd. A kabóca a hirtelen rázúdult csapástól megriadt, ide-oda futkosott, végül nagy koppanással esett le a verandáról.

Aznap este a szobámba hívtam Tenrjút, hogy elbeszélgessek vele az állat megcsonkításáról.

Tenrjú lehorgasztotta a fejét, hogy az arcát nem is lehetett látni.

- Mérhetetlenül sajnálom –mondta, és tényleg úgy tűnt, hogy megbánta tettét.

Ezek után azonban minden nap ellenőriztem őket, amikor együtt játszottak. Játékaik közé tartozott, hogy földigilisztát szárítottak a napon, vagy hangyát öltek vízbe. Amikor lesidtam érte Tenrjút, mindig bocsánatot kért, de a tettét nem bánta meg igazából. Ezért Momokónál próbálkoztam megtudni többet a történekről, ám akármilyen módszerrel is próbáltam őt szóra bírni, ő megmakacsolta magát; szorosan összepréselte ajkait és meg sem szólalt. Hirtelen nagy lendülettel szétnyílt a tolóajtó. Tenrjú állt ott halálsápadtan.

- Az egész az én hibám! –kiáltotta.

- Nem emlékszem, hogy kérettelek volna –válaszoltam neki.

Tenrjú leszegte a fejét, Momoko pedig a történeket látva felém fordult, és azt mondta:

- Soha többé nem csinálok ilyesmit, megígérem!

Ezután tényleg úgy tűnt, hogy abbahagyták az efféle játékokat. Viszont boltosat és bújócskát sem játszottak már, ahogy azelőtt; ehelyett legtöbbször kettesben elvonultak egy szobába.

Furcsán kezdtek viselkedni, és emellett – mivel, mint tudják, a meditáció a lélek erősítésére szánt gyakorlat, - Tenrjúnak meditáció közben nem sikerült többé nyugodttá vagy kiegyensúlyozottá válnia. Gonosz hajlamai kiütköztek a gerince vonalára ülés közben. Szútra kántáláskor hangja elmosódottá vált, szentélytakarítás kezdetéig pedig csak saját magával volt elfoglalva. Ezzel egy időben vonásai is megváltoztak: arckifejezése unott lett.

Momoko viszont épp ellenkezőleg: ő életvidámmá vált.

Egy éjszaka észrevettem, hogy Momoko felkel a matracról és a szerzetesek ágaihoz siet, majd kimegy az épületből. Ahogy azt sejtettem, Tenrjú pontosan ugyanazt tette. Felvettem a papucsomat és utánuk mentem az udvarra. Gyönyörű márciusi éjszaka volt. A patak partján találtam rájuk, szentjánosbogarakat szedegettek. Úgy tűnt, nagyon jól szórakoznak. Fehér hálóruhájuk fényesen világított az éjszaka sötétjében.

Nem kiáltottam oda nekik, másnap viszont magamhoz hívtam Tenrjút.

- Nem tudok megszabadulni a gonosz énemtől –mondta –Pedig annyira próbáltam megválni ezektől a bűnös játékoktól, hogy a végén hánynom kellett –miközben ezt mondta, fejét leszegette.

Csendben maradtam. Erre felemelte a fejét és egyenesen a szemembe nézett.

- Szerelmes vagyok.

- Tessék? Szerelmes? –akaratlanul is elmosolyodtam. – Ez lehetetlen, Tenrjú, hisz Momoko még gyerek. Ilyen egyszerűen nem létezik!

Tenrjú ismét lehajtotta a fejét.

- Ön talán már elfelejtette, mi a szerelem? –kérdezte.

- Most már aztán elég. Nem csak Momoko, hanem még te is gyerek vagy! Hisz a szerzetesi gyakorlatok közepén tartasz. Most azonnal menj a meditációs szobába!

Igazán felbosszantott a dolog.

- Nem szeretnék többé pap lenni –mondta Tenrjú, mikor egy héttel később Momokóval együtt bejöttek a szobámba közölni, hogy el akarják hagyni a kolostort.

Rájuk néztem és megértettem, hogy mire vágynak. Momoko összekucorodva ült Tenrjú mellett és a kezét fogta. Puha, fehér kezecskéje volt. Kintről furulya és dob hangja hallatszódott: a nyári ünnepség idején jártunk.

- És ha elhagyod a hegyet, mihez kezdesz?

- Munkát keresek, hogy el tudjam tartani Momokót. Neki sincs élő rokona itt.

- Ne mondj ekkora ostobaságot –rivalltam rá. - Ha úgy döntesz, hogy elhagyod a hegyet, egyedül teszed. Momoko ugyanis az én gondozásomban van.

A kislány csendesen, fegyelmezetten, kezeit a térdén pihentetve sírt.

- Ide hallgass, Tenrjú! Ezek után csak én vigyázok Momokóra. Neked egy helyben ülve kell meditálnod két napig, közben egy falatot sem ehetsz. Ha letelt a két nap és még mindig szeretnéd, elhagyhatod a hegyet. Mivel most már Momoko az én gondom, nem viheted el őt a templomból.

Kintről szolgálók hangja szűrődött be, a hordozható oltárt vitték a nyári fesztiválra.

Szeptemberben a levegő sugárzóan friss lett, a hegyi szél hűvössé változott. Tenrjú letöltötte kétnapos kötelező meditációját és visszatért korábbi szerzetesi tisztségéhez. Üveges volt a tekintete, akárcsak egy hulláé, és csak azokat a kötelezettségeit teljesítette, amiket megparancsoltunk neki. Momoko látszólagosan visszanyerte korábbi mosolygós énjét, de ezentúl csak felnőtt témájú könyveket olvasott. Megnyugtattam magam azzal, hogy Momoko még csak gyerek, aki az idő elteltével bármivé változhat –és túlságosan alábecsültem őt.

Szeptember közepe körül érkezett meg Momoko nagynénje. Ezen a napon kötelező szútra kántálás volt a szerzetesek feladata, ezért át tudtam adni neki a lányt anélkül, hogy ez Tenrjúnak feltűnt volna. Momoko udvariasabban viselkedett, mint amire számítottam, úgy üdvözölte nagynénjét, ahogy tanítottam neki. Amikor be kellett szállnia a taxiba, szemébe könnyek gyűltek, és ahogy lehajtotta a fejét, a könnyek a földre csöppentek. Görcsösen zokogni kezdett, kislányos bubifrizurája beleremegett a sírásba, teste mintha a levegőben lebegett volna. A következő pillanatban Momoko piros csőrű, gyönyörű fehér kismadárrá változott.

Így történt, kérlek, hidd el. A kismadár ezután kerek szemecskéivel az arcomra pillantott. Azután felszállt az őszi egekbe és lassan elrepült. Két-három pókliliomszirom lebegett utána a szélben.

Miután Momoko elment, visszatértem a főépületbe, ahol a szerzetesek mormolása hallatszott. Kinyitottam a hátsó ajtót, a szobában nagyjából ötven férfi ült. Közöttük volt Tenrjú is.

A Tenrjú feje búbján levő vékony, tíz centis varkocsban élénk színű kék virág virított. Olyan kék, mint a belélegzett levegő. Hűvös és csendes kék.

Fél év elteltével visszatért a fehér kismadár. Pont úgy, ahogy később számodra is láthatóvá vált. A kék virág azután folyamatosan virágzott, a visszatért kismadár pedig a virág kelyhébe szállt. Tenrjú szemmel láthatóan egyre jobban lesoványodott, mára már csak a szeme maradt ugyanolyan. Az azóta eltelt öt év minden egyes napján ugyanazon a helyen ül mozdulatlanul. Így telnek a napjai, belerokkant a történetekbe.

Hát igen, kedves olvasó... a szerelem fenséges érzés. Igazán fenséges. Nocsak, már egészen besötétedett. Foglaljuk el fekvőhelyeinket. Fárasztó lehetett idáig felmászni. Nézd, milyen szép ma a felkelő hold!

Ekuni Kaori (江國 香織) (1964) népszerű mai japán író. Tokió híres Szetegaja negyedében született. Apja Ekuni Sigeru híres haikuköltő volt. Az írónt Japánban „női Murakaminak” szokták nevezni. Számos novellája és regénye állandóan a bestseller listák élén áll. Magyarul egy novelláj jelent meg a Nagyvilág 2003/9 680–684.c. folyóiratban *Duke* címmel.